

Nem tudok aludni

Ez után az éjszaka után a kávémat is alig tudtam meginni. Más reggeleken, évtizedek óta minden reggelen első gondolatom a keserű íz volt. Nem, nem is a kávé, csupán az az enyhén fojtogató első korty, a máshoz nem hasonlítható illat.

Biztos vagyok benne, hogy mindezt a zsigereim kívánják, hiszen már az anyatejjel, sőt, az anyaméhben, a köldökzsinóron át ezt szívtam magamba, még ha feldolgozott formában is. Hogy ne akarjak kávét inni, egészen szokatlan volt. Legalább annyira, mint az, ami az elmúlt éjjel történt.

Persze teliholdkor bármi megtörténhet, sokszor megtapasztaltam már. Velem is gyakran előfordul, hogy álmatlanul hánykolódom, ha a hold, mint egy dagadt képű éjszakai portás, bevigyorog az ablakon. Ilyenkor hiába húzom fejemre a paplant, hiába fordulok meg az ágyban, hogy hátat fordítsak az ablaknak, semmi nem használ. A dagadt képű nem zavartatja magát. Úgy is tud leskelődni, hogy nem látszik. És nem hagy.

Ezért döntöttem úgy, hogy kimegyek a konyhába. Egyszerűen feladtam a kísérletezést, mert rájöttem, hogy hiába minden, nem fogok pihentető alvásba merülni. És talpon lenni még mindig jobb, mint hagymázás képekkel a fejemben lebegni órákig az álom és ébrenlét határán. Abban a pillanatban, hogy felkapcsoltam a villanyt, megláttam a kislányt. Majdnem felsikoltottam. De a hang a torkomra fagyott. Csak a kezem kaptam a szám elé. A mozdulattól a kőre csúszott a derekamra csavart paplan.

– Nem tudok aludni – közölte a jövevény. Nem lehetett idősebb öt-hat évesnél.

– Nem csodálom. Én sem – feleltem, és észrevettem, hogy automatikusan próbálok megnyugtató hangon beszélni. Hogy ne ijesszem meg. De nem ő volt ijedt, hanem én. Ő csak állt mezítláb, barna szemét rám függesztette. Fehér, kis kék elefántokkal teleszórt flanelpizsamája kissé lógott rajta. Bal kezével egy jól kiválasztott tincset csavargatott barna, vállig érő hajából. Már egészen szorosra sodorta, és csak bámult rám álmosan.

– Nem fázik a lábad? – kérdeztem, mert a látványtól hirtelen feltámadt bennem a gondoskodó. Meglepő gyengédség öntött el. Nem felelt, csak megvárta a fejét.

– Mesélsz, ugye?

A kérdés kedves volt, de nem tűnt olyanak, aminek ellent lehet mondani.

– Késő van – jelentettem ki fölöslegesen és tétován. Nyilvánvaló, hogy késő van, gondoltam, és az is, hogy mind a kettőnknek az igazak álmát kellene aludnia. Húzni a lóbórt.

De ki ez a gyerek? Összeráncoltam a homlokom.

– Hogy hívnak?

Megfogtam a vállát, és óvatos mozdulatokkal a kék csíkos rongyszőnyeg

felé terelgettem. Legalább ne a jeges kövön álljon.

– Ritának. Akkor mesélsz?

Ha beakad neki valami, nem lehet elterelni a figyelmét, állapítottam meg.

– Ritának?

Jól hallottam, az én nevemet mondta. És a haja. Én is így csavargattam egy tincset a bal halántékomnál, miközben kerestem a sötétben az arcomnak a leghűvösebb pontot a párnán. Ma is ezt teszem, ha belemerülök valamibe. És a mesélés. Én sem szeretnék mást ezeken az álmatlan éjszakákon. Jöjjön valaki, bugyoláljon be, és kezdjen el mesélni egy szép, hosszú történetet.

– Gyere! A kanapén elférünk mind a ketten. Felkapcsolom az állólámpát, hogy tudjak olvasni.

Körbetekertem rajta a paplant, felkaptam, és elindultam vele a szoba felé. Nem értettem az egészet, csak abban voltam biztos, hogy van, ami nem változik meg soha.

Osgyán Edina

Teszter

Nyílik a szeme, kidugja a lábát a takaró alól. Megfordul, felül, villanyt gyújt. Pizsamában figyel. Kimegy a mosdóba, leül a vécére. Kibámul a billenő ablakon. A teregetőköteleket rángatja a szél. Vazel. Megtörölné magát, de elfogyott a papír. Az üres gurigát a helyén hagyja. Az instant kávé a vécé ablakában tartja, érte nyúl, saccra önt a bögrébe, forró vizet enged rá. Visszamegy a kisszobába, kortyolva iszik. Megnézi az órát. Fél hat.

Már jön is. Nem. Mégsem. Vár. Az ágyra könyököl. Keskeny fénysáv jelenik meg a párnája mellett. Lejjebb egy nyitott könyv, fogvájó, savanyúcukor, rejtvényújság, egy óraszíj. A fejtámla felett egy rés van a falon, megérinti, belenéz. Na, most jön. Papír zsebkendőt keres. A fürdőszobába megy, leül a vécére, kakál, megtörli magát a zsebkendővel. Kimosná a vécét, de nem megy le. Pumpál. Visszamegy a szobába. Lassan mozog, az ágy szélére ül. Sajog a rüszttje. Ágyából átlát a szomszéd egy sorban nyíló függőablakára. A szádákat nézi, az elvarrásokat. Eszébe jut, hogy felkelés óta fázik, megérinti a radiátort. Majdnem hideg. Kiemeli a csöpögő fűtőttest alól a ruszlis dobozt. Félig van vízzel. Ahogy lehajol az üvegért, érzi, hogy megint mennie kell.

Leül, töröl, pumpál, kimossa a vécét. Figyeli, ahogyan a záporozó víz a lefolyóba sodorja a galacsinokat. A fal mögül egy mérleget vesz elő, rááll. Hetvennégy és fél. Hangosan mondja, hogy el ne felejtse. Visszamegy a szobába, a naplóját keresi. Feltúrja az ágyában gyűlt újság- és szemétkupacot. Magazinok, egy régi beutaló a laborba, egy fél zokni, üres tik-takos doboz, vietnámi balzsam, narancs- és szotyolahéjak, egy Avon katalógus, 2016. Kinyitja, nézegeti. Két fiatal nő száll be egy piros sportkocsiba, nevetnek. A távolban a tenger, egy fehérre meszelt világítótorony, előtte táncoló em-

berek. Fűzőld teszter a sportkocsi motorháztetője felett. Megszagolja. Aloé és citrus. A fűszeres illat tetszik neki. Puhán elhelyezi a katalógust az ágy szélén, a tesztert felül hagyja.

Ölébe vesz egy csomó újságot, két képeslap alól kilóg a naplófüzet. Az esti súly alá beírja a reggelit. Jobb helyre kell tenni, mert mindig ez van. Körbenéz a szobában. A kis sámlin egy függöny, a tévé tetején az *Iparművészeti lexikon*, a legyezőpálma tövében a manikűröllő, a szobabiciklin az utcai ruhák. Az ablakpárkányra teszi a naplót. Bugyit vesz a fiókból, zoknit, mell-tartót. Megszagolja a nadrágot a szeméremvarrásnál. Még hordható. Öszszekapcsolja a hasán egy ziherejsztűvel. Megszagolja az inget a hóna alatt. Másik kell, ezt visszahajítja a bicikliülésre. Kezet mos, lealapozza magát, kifesti a szemét, kékkel. A konyhába megy. Lassan mozog. Megkeresi a tárcáját. Kabátot húz, sapkát, nejlonzacskót rak a húzós kocsiba.

Szereti a városi hajnalt. Szájon át lélegzik, nagyokat. Lombos ecetfák, vastag salak, kövér rigók trillái az oszlopsoron. Nyitásra ér a közértbe. Válogat az aznap lejáráó termékek között. Hideg van a hűtőpult felett, kézfejére húzza a kabátot. Értékcsökkent tejet és joghurtot tesz a kosárba. Két üveg víz, kígyóuborka, felvágott, szalvéta és vécépapír, borsó ebédre, egy napilap. A pénztárhoz megy. Mindig szorong, hogy becsapják. A teljes áru és az akciós holmik közé újságot tesz, a kassza végéhez áll, feszülten figyeli a monitort. Várja a blokkot, nyel, úgy hallja, a pénztáros dohog mögötte. Elteszi a blokkot, otthon majd ellenőrzi.

56

Mindig ugyanott megy haza, a fagyalbokrok mellett. A sorházaknál lassít, tudja, milyen sorrendben hajtanak ki a kocsik a garázsból, épp amikor odaér. Vár. Hazadöcög, kipakol. Joghurtot önt a jénaiba, felaprítja a párizsit, sajtot, uborkát. Összekeveri, megsózza. Van még egy szeletelt kenyér a nejlonban. Az üres zacskót a fiókba teszi. A joghurtos dobozt elmossa.

Hóna alá veszi az újságot, a szobába megy. Szeret ágyban reggelizni. Lassan mozog a keze. Előbb a zöldségeket eszi, a sajtot és a párizsit a végére hagyja. Kapcsolgatja a tévét. Átugorja az m1-et, káromkodik, visszalép. Hangosan bömböl az időjárás-jelentés. Csatornát vált. Kenyérhéjjal kitörli a jénait, lerakja a puff és a szemeteszacskó mellé a földre. Lehúzza a nadrágját, zokniját, nyög. Lassan feltekeri a fáslit. Majdnem combtőig ér. Ráveszi a zoknit, a tréningnadrágot. Megint a naplóját keresi. Eszébe jut, hogy az ablakba rakta. Beírja a dátumot, széklet híg, kétszer. Előveszi a blokkot, ellenőríz, pipál. 2100 forint. Könyvel. Leírja, hogy mi történt vele tegnap. Összefutott Orsival, a volt főnökével a közértben. Orsi kétszeresen özvegy, nem tud egyedül élni, most is van valakije. Meghívta magukhoz vacsorára. Nem tudja, mi legyen. Még ha elmenne is, mit venne fel? A kötések, a fásli. Alig tudja ráhúzni a zoknit. Sportcipője hosszában kétészakadt, egy meglazult szál tartja elől. Nem győzte takargatni a húzós kocsival Orsi előtt. Még szerencse, hogy a sapkát nem vette le. Haragszik magára, amiért inkább sapkát hord március végén, csak hogy ne kelljen haját mosnia. Nyel egy nagyot. Rázza a fejét. Na nem, még el sem fogadta a meghívást, és már szétfeszíti a görcs. Nem veszi fel Orsinak a telefont, ha hívná. Kinyomja. Kihúzza. Kikapcsolja. Ha sokat zaklatja, számot cserél.

Rámárokol a tollra. Haldoklik a Mari. A szomszéd látta Kériverel a vasúton. Alig ismerte meg. Napszemüvegben volt, a fején platinaszőke paróka. Ezt nem érti. Mari világéletében mahagónivörös volt. Leírja a naplóba: *platinaszőke?* Karácsony előtt két nappal tudta meg a keresztlányától, hogy az exférje feleségének utolsó stádiumú mellrákja van. Mire orvoshoz ment, már fekélyes volt a bal melle. Az első két kemőig elviselhetetlenül bűzlött, ezt is a keresztlányja mondta. Kéri kétszer hívta a hónapban. Szerdán együtt ebédeltek. Forró leves, galuska, kistányéron répa, hús. Kéri az asztalnál átadott egy csomagot. Vegyianyag-szaga volt. Nyestusanka. Hogy megvarrná-e, ha megvan még az Olympos. Neki nem megy. A Mari meg – Kéri elnyelte a mondat végét. A gőz fölé hajolt. Aztán szalvétát kért, hogy felitassa arcáról a verejtéket. Tizenöt évnyi különélés után is tudja, milyen arcot vág a volt férje, amikor elfojtja a sírást. Ebéd után elszívtak egy cigit a kertben. Nem dohányzik, de most jólesett. Egymásnak adogatták. Búcsúzáskor Kéri ígérte, hogy holnap felhívja. Ha a Mari elaludt. Akkor kimegy a konyhába, majd onnan. Így a vége fele nem tudja az ember, hogy örüljön vagy sírjon, amikor véget ér vagy elkezdődik egy új nap. Ezt mondta a férje. Gondolkodik. Eleje, vége. Honnan hova? És vissza? Honnan vissza? Létezik az örök visszatérés? Ez ugrott be, régen olvasta valahol. Fogalmazza magában a szavakat.

Megnézi magát az ablaküvegben, ujját végighúzza a szemöldöke ívén. Nincs is íve, hanyag. Rendbe hozná, de émelyeg a forrószódó gyanta szagától. Félreteszi a naplót, a tollat. Lassan mozog. A függönyöket figyel, az elvarrásokat. Egy döglött legyet a két ablakszárny között. Megnézi az órát. Hét után már leveheti a fűtést. Március végén nyolctól óránként két fokkal melegszik a levegő. Akkor majd húsz fokon fűt, éjjelre meg kiveszi az ágyne-műtartóból a pokrócot. Átnyúl a párnán a termékkatalógusért. A sportkocsi, a világítótorony előtt táncoló emberek. Nevetnek. Bedörzsöli a teszterrel a füle alatt a nyakát. Becsukja a szemét, nyel, nyelvét nekinyomja a szájpadd-lásának. Aloé és citrus. „Platinaszőke a Mari”, fut át az agyán. Hétkor kat-togva megáll a vekker. Ül még pár percig az ágyon, mielőtt felhúzza.